

16. PARİS

O an, başım yüzeye çıktı.

Ne kadar şaşırtıcı. Battığımdan emindim.

Akıntı yukarı çıkmamı engelliyordu. Beni sürekli kayalara vuruyordu, sırtımın ortasına sertçe çarpıp, ritmik olarak ciğerlerimdeki suyu çıkartıyor. Ağzımdan ve burnumdan sel gibi sular çıkıyordu. Tuz yakıyordu, ciğerlerimi yakıyordu ve boğazım öylesine suyla dolmuştu ki, nefes almakta zorluk çekiyordum. Kayalar sırtımı acıtıyordu. Bir şekilde tek parça kaldım. Dalgalar etrafımda deli gibi coşuyordu. Sudan başka hiçbir şey göremiyordum. Yüzüme uzandım.

“Nefes al!” diye vahşice emretti bir ses ve bu sesi duyunca içimde kaba bir bıçak acısı hissettim çünkü Edward’ın sesi değildi.

Emre uyamadım. Ağzımdan çıkan sular durmak bilmiyordu, nefes alamıyordum. Siyah, buz gibi su içimi kaplamıştı, yakıyordu.

Kaya tekrar sırtıma çarptı, tam iki kürek kemiğimin ortasına ve sular tekrar ciğerlerimden dışarıya çıktı.

“Nefes al, Bella! Haydi!” diye yalvardı Jacob.

Görüntümün önüne siyah noktalar yayıldı, gittikçe büyüyor ve büyüyordu, ışığı engelliyorlardı.

Kaya tekrar vurdu.

Kaya su kadar soğuk değildi, tenimde sıcaklığını hissedebiliyordum. Onun Jacob’ın eli olduğunu anladım, ciğerlerimdeki suyu boşaltmaya çalışıyordu. Beni sudan çekip çıkartan demir parçası da sıcaktı... Başım döndü, siyah noktalar beni yeri kaplamıştı.

Tekrar mı ölüyordum? Bundan hoşlanmamıştım. Bu geçen seferki kadar iyi değildi. Şimdi sadece karanlıktı ve görmeye değer hiçbir şey yoktu. Dalgaların sesi bile karanlığın içinde yok olmuştu, hatta kulaklarımın içinden gelen foşş sesleri bile gitmişti.

“Bella?” Jacob’ın sesi hâlâ gergindi ama önceki kadar vahşi değildi. “Bells, tatlım, beni duyabiliyor musun?”

Kafamın içindekiler uçup gitmiş, sanki çılgın sulara katılmışlardı...

“Ne kadar zamandan beri kendinde değil?” diye sordu bir başkası.

Hâlâ kıpırdayamadığımı fark ettim. Akıntı yoktu, dalgalar sadece zihnimdeki bir görüntüydü. Altımdaki yüzey, dümdüz ve kıpırtısızdı.

“Bilmiyorum,” dedi Jacob, çıldırmış gibiydi. Sesi çok yakından geliyordu. Elleri çok sıcaktı. Yanaklarımdaki ıslak saçları taradı. “Birkaç dakika? Onu sahile çekmem çok uzun sürmedi.”

Kulaklarımda duyduğum foşş ses dalgalardan gelmiyordu, bu ciğerlerimin içinde hareket eden havaydı. Nefes alıyordum.

Ve donuyordum. Binlerce, keskin, buz gibi boncuk, ayaklarıma, kollarıma ve yüzüme çarpıyor gibiydi.

“Nefes alıyor. Geri geliyor. Onu sıcak bir yere götürmeliyiz. Rengi iyi görünmüyor.” Sam’in sesini tanımıştım.

“Sence onu kıpırdatabilir miyiz?”

“Sence düşerken sırtını ya da başka bir yerini incitmiş midir?”

“Bilmiyorum.”

Gözlerimi açmaya çalıştım. Bir dakikamı aldı ama karanlık, mor bulutları gördüm. Üzerime buz gibi yağmur yağıyordu. “Jake?” sesim çatlak çıkıyordu.

Jacob’ın yüzü güneşi kapattı. “Ah!” Sesini bir rahatlık kaplamıştı. Yağmurdan gözleri ıslanmıştı. “Ah Bella! İyi misin? Beni duyabiliyor musun? Bir yerini incittin mi?”

“S-sad-ece bo-ğazımı,” diye titredim. Dudaklarım soğuktan titriyordu.

“O zaman seni buradan götürelim,” dedi Jacob. Kollarıyla beni hiç zorlanmadan kaldırdı, sanki boş bir kutuyu kaldırıyor gibiydi. Göğsü çıplak ve sıcaktı. Omuzlarını kamburlaştırarak üzerime yağmur gelmesini engelledi. Başımı kollarına yasladım. Karanlık ve korkunç sulara baktım.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Sam.

“Evet. Gerisini ben hallederim. Siz hastaneye geri dönün. Ben size daha sonra katılırım. Teşekkürler Sam.”

Başım hâlâ dönüyordu. Söylediği kelimelerin hiçbiri anlam ifade etmiyordu. Sam cevap vermiyordu. Hiç ses yoktu. Gidip gitmediğini anlayamıyordum.

Su arkamızdan kumları yalıyordu, sanki ben kaçtığım için kızgın gibiydi. Gözlerime bir ışık yayıldı. Uzaktaki koyda, siyah suların arasında küçük bir ateş parçası görünüyordu. Bu görüntünün hiçbir anlamı yoktu, şuurumun yerinde olup olmadığını merak ettim. Siyah ve sarsıcı suları düşününce başım tekrar döndü. Suyun içinde kaybolmuşum, aşağıyı ve yukarıyı bulamıyordum. Kaybolmuşum... ama bir şekilde Jacob...

“Beni nasıl buldun?”

“Seni arıyordum,” dedi.

“Kamyonetinin lastik izlerini takip ederken senin çığlığını duydum...” Titredi. “Neden atladın Bella? Havanın fırtınaya dönüştüğünü fark etmedin mi? Beni bekleyemez miydin?” Sesindeki rahatlamamanın yerini öfke almıştı.

“Üzgünüm,” diye mırıldandım. “Aptallık ettim.”

“Evet gerçekten bir aptallıktı,” diye onayladı. Kafasını sallarken saçlarından bir kaç damla su düştü. “Bak, aptalca işleri ben yakınındayken yapabilir misin? Ben yanında değilken uçurumlardan atlayabileceğini bilirken yaptığım işe konsantre olamam.”

“Tamam,” diye onayladım. “Sorun değil.” Sesim sanki sigara tiryakisi gibi çıkıyordu. Boğazımı temizlemeye çalışırken bir an durdum. “Bugün neler oldu? Onu bulabildiniz mi?” Titreme sırası bendeydi, aslında üşümüyordum, vücudu beni ısıtıyordu.

Jacob kafasını salladı. “Hayır. Suya kaçtı, kan emiciler bu konuda bizden üstün. O yüzden eve koştum. Yüzerek seni bulmasından korktum. Sahilde oldukça fazla vakit geçiriyorsun...”

“Sam de seninle geldi... Herkes evinde mi?” Hâlâ onu unamadıklarını umuyordum.

“Evet, sayılır.”

Çekiç gibi vuran yağmurun altında gözlerim kısılmıştı. Gözleri ya acıdan ya da meraktan üzgün bakıyordu.

Daha önceden anlam ifade etmeyen kelimeler şimdi ediyordu. “Sen... hastaneden bahsettin. Sam’e. Birilerine bir şey mi oldu? Seninle kavga mı etti?”

“Hayır, hayır. Geri döndüğümüzde, Em bize haber vermek için bekliyordu. Harry Clearwater. Harry bu sabah kalp krizi geçirmiş.”

“Harry mi?” Söylediklerini idrak etmeye çalışıyordum. “Hayır, olamaz! Charlie biliyor mu?”

“Evet. O da orda, babamla beraber.”

“Harry iyileşecek mi?”

Jacob’ın gözleri kısıldı. “Şu an durumu çok iyi gözükmüyor.”

Aniden, kendimi suçlu hissettim. Uçurumdan atlamak çok beyinsizce bir hareketti. Şu an kimsenin beni düşünüyör

olmasına gerek yoktu. Umarsız olmak için ne kadar da aptal bir zamanlamaydı.

“Ne yapabilirim?” diye sordum.

O sırada yağmur durdu. Jacob’ın evine geldiğimizi fark etmemiştim. Fırtına çatıya çarpıyordu.

“Burada kalabilirsin.” Jacob beni kanepenin üzerine bıraktı. “Sakin kıpırdama. Ben sana kuru kıyafetler getireyim.”

Gözlerim karanlığa alışsın diye biraz bekledim. Ön oda, Billy olmadan bomboş gözüküyordu.

Jacob birkaç saniye içinde geri geldi. Giyecek bir şeyler getirmişti. “Bunlar sana büyük gelebilir ama daha uygun bir şey bulamadım. Dışarıya çıkayım da üzerini değiştir.”

“Hiçbir yere gitme. Kıpırdamak için çok yorgunum. Sadece benimle kal.”

Jacob yere oturdu ve sırtını kanepeye yasladı. En son ne zaman uyduğunu merak ettim. Benim hissettiğim kadar yorgun gözüküyordu.

Kafasını yanımdaki yastığa dayadı ve esnedi. “Sanırım bir kaç dakika dinlensem...”

Gözleri kapandı. Ben de benimkileri kapattım.

Zavallı Harry. Zavallı Sue. Charlie’nin onun yanında olacağını biliyordum. Harry onun en iyi arkadaşlarından biriydi. Jake’in bu konu hakkındaki negatif düşüncelerine rağmen, Harry’nin bu durumun üstesinden geleceğini ümit ettim. Charlie için. Sue, Leah ve Seth için...

Billy’nin kanepesi ısıtıcının tam yanındaydı ve üzerimde hâlâ ıslak giysiler olmasına rağmen artık ısınmıştım. Ciğerlerim çok acıyordu ama beni uyanık tutacağına şuursuzluğu itiyordu. Acaba uyumak bir hata mıydı? Acaba beyin sarsıntısından dolayı boğuluyor muydum? Jacob yumuşakça horlamaya başladı. Sesi bir ninni gibi gelmeye başladı. Hemen uyuyakaldım.

Uzun zamandan beri ilk defa normal bir rüya görüyordum. Bir anlamı yoktu, sadece bir sahne üzerine kurulmuş

bir setti. Balkon vardı, geceydi ve boyanmış ay şeklinde bir şey yalandan bir gökyüzünden sarkıyordu. Gecelik içindeki lız, balkon demirlerine yaslanmış, kendi kendine konuşuyordu.

Anlamsız... Tekrar şuurumu kazanmaya çalıştığımda rüyamdaki kızın Juliet olduğunu fark ettim.

Jacob hâlâ uyuyordu, yere uzanmıştı, nefesleri derin ve düzenliydi. Ev, geldiğimizden daha karanlıktı, camdan dışarıyı kapkaranlıktı. Hava sert ama sıcaktı ve neredeyse kupkuruydu. Boğazım her nefes alıştımda acıyordu.

Kalkmam gerekiyordu, en azından bir şeyler içmek için. Ama vücudum hiç kıpırdamadan kanepenin üzerinde yatmayı istiyordu.

Kıpırdamaktansa, biraz daha Juliet’i düşündüm.

Eğer Romeo onu terk etseydi ne yapardı, diye merak ettim. Eğer Rosalind ona bir şans daha verseydi, fikrini değiştirir miydi? Juliet’le evlenmektense, sadece yok olup gider miydi?

Juliet’in nasıl düşüneceğini bildiğimi sanıyordum.

Eski hayatına asla geri dönemezdi. Hiç bir ilerleme de kaydetmezdi, bundan emindim. Hatta saçlarını grileşip, yaşlanana kadar bile yaşasa, her gözlerini kapattığında, Romeo’nun yüzünü görürdü. Ve en sonunda bunu kabullenirdi.

Acaba en sonunda Paris’le evlenir miydi? Sadece ailesini mutlu etmek ve barışı sağlamak için. Hayır, muhtemelen evlenmezdi, diye düşündüm. Aslında hikâye Paris’le ilgili fazla bir şey anlatmıyordu. Sadece bir figürdü, bir yer tutucuydu, bir tehditti.

Peki ya Paris için daha fazlası varsa?

Eğer Paris Juliet’in arkadaşıysa? Onun en yakın arkadaşı? Romeo’yla yaşadığı muhteşem hikâyeyi eğer bir tek Paris’e anlatabiliyorsa? Kendisini anlayabilecek tek insan oysa? Onun tekrar insan olarak hissedebilmesini sağlayabilecek tek arkadaşıysa? Ya hem sabırlı hem de iyi yürekliyse? Ya ona çok

iyi bakabilecekse? Eğer Juliet onsuz yaşayamayacağını biliyorsa? Ya o gerçekten Juliet'i sevdiyse ve onun mutlu olmasını istediye?

Ve... Juliet de Paris'i sevdiyse? Romeo gibi değil. Tabii ki öyle değil. Ama onun mutlu olmasını isteyecek kadar sevdiyse?

Jacob'ın yavaş ve derin nefes alış verişleri, odadaki tek sestti. Bir çocuğa ninni söyler gibiydi, sallanan sandalyenin çıkardığı ses gibi, eski bir saatin tik takları gibiydi. Rahatlığın sesiydi.

Eğer Romeo gitmişse ve bir daha geri dönmeyecekse, Paris'in teklifini kabul edip etmemek bir şey değiştirir miydi? Belki de hayatın artıklarını değerlendirmeliydi. Belki de bu, hayatta bir daha tadacağı en büyük mutluluklardan biriydi.

İç çektim ve boğazımı acıtınca inledim. Hikâyeyi çok derinden okuyordum. Romeo fikrini değiştirmeyecekti. Bu yüzden insanlar hâlâ onun ismini hatırlıyorlardı, ismi hep onun kiyle beraber söyleniyordu, Romeo ve Juliet. Bu yüzden iyi bir hikâyeydi. "Juliet terk ediliyor ve sonunda Paris'le birlikte oluyor" Böyle bir sondan asla iyi bir hikâye çıkmazdı.

Gözlerimi yumdum ve tekrar daldım, aklımı başka yerlere yönlendirmeye çalıştım. Bu hikâye yerine gerçekleri düşündüm, mesela uçurumdan atlayıp, ne kadar büyük bir aptallık yaptığım gibi şeyler. Bir tek uçurum değil, motosikletler ve diğer bütün umarsızca davranışlar. Ya bana kötü bir şey olsaydı? Charlie ne yapardı? Harry'nin geçirdiği kalp krizi beni kendime getirmişti. Görmek istemediğim bir perspektif kazanmıştım. Eğer önceden doğruyu kabul etseydim, o zaman yolları değiştirmem gerekecekti. Bu şekilde yaşayabilir miydim?

Belki. Kolay olmazdı, hatta halüsinasyonlarımdan vazgeçmek beni mahvederdi ama yine de olgunlaşmıştım. Belki de olgunlaşmayı denemeliydim. Belki yapabiliyordum. Eğer Jacob benim olsaydı.

Bu kararı henüz veremezdim. Çok acıyordu. Başka bir şey düşünmeliydim.

Beni daha mutlu edecek bir şeyler düşünmeye çalışıyordum... düşerken hissettiğim hava, suyun siyahlığı, akımın beni kırbaçlaması... Edward'ın yüzü... Uzun süre oyalandım. Jacob'ın sıcak elleri, beni tekrar hayata döndürmeye çalışıyordu. Tüm bulutlardan hızla yağın can acıtıcı yağmur... dalgaların arasındaki garip ateş...

Suyun üzerindeki o renklerde tanıdık bir şeyler vardı. Elbette gerçek bir yangın olamazdı –

Düşüncelerim bir arabanın sesiyle bölündü. Kalkmaya başladım ama sonra vazgeçtim.

Billy'nin sesini kolayca tanıdım.

Kapı ve ışık açıldı. Gözlerim ışığa alışana kadar hiçbir şey görmedim. Jake uyumaya çalıştı ve doğruldu.

"Kusura bakmayın," dedi Billy. "Sizi uyandırdık mı?"

Gözlerim yüzüne odaklanınca gözlerinin yaş dolu olduğunu gördüm.

"Oh, hayır Billy!" dedim.

Yavaşça kafasını salladı, yüzü acıyla doluydu. Jake babasına baktı ve elini tuttu. Acı, yüzüne çocuksu bir ifade vermişti.

Sam, Billy'nin arkasındaydı, sandalyesini itiyordu. Yüzünde her zamanki huzurundan eser yoktu.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım.

Billy kafasını salladı. "Hepimiz için zor olacak."

"Charlie nerede?"

"Baban hâlâ Sue ile birlikte hastanede. Yapılacak bir sürü işlem vardı."

Güçlükle yutkundum.

"Ben hastaneye dönsem iyi olacak," diye mırıldandı Sam ve dışarıya çıktı.

Billy elini Jacob'inkinden çekti ve sandalyesini sürerek kendi odasına geçti.

Jake, bir müddet babasının arkasından baktı ve sonra ya-

nıma oturdu. Yüzünü ellerinin arasına yerleştirdi. Omzunu okşadım, keşke söyleyebilecek bir şeyler olsaydı.

Bir süre sonra Jacob elimi tuttu ve yüzüne koydu.

“Kendini nasıl hissediyorsun? İyi misin? Seni doktora götürmeliydim.”

“Beni merak etme,” sesim yine çatlamıştı.

Kafasını eğdi ve bana baktı. Gözleri kıpkırmızıydı. “İyi görünmüyorsun.”

“Kendimi iyi hissetmiyorum zaten.”

“Kamyonetini alacağım ve seni eve bırakacağım. Charlie eve geldiğinde onun yanında olsan iyi olur.”

“Haklısın.”

Onu beklerken, kanepeye uzandım. Billy, kendi odasında sessizce oturuyordu. Kendimi onu dikizliyormuş gibi hissettim. Sanki özel bir üzüntünün ortasında rahatsızlık veriyordum.

Jake’in geri gelmesi çok uzun sürmedi. Kamyonetimin sesi sessizliği böldü. Tek kelime etmeden kanepeden kalkma yardım etti, dışarımın soğüğundan üşümeyeyim diye kollarımı omuzlarımın etrafına doladı. Sürücü koltuğuna geçti ve bana sarıldı. Başımı göğsüne dayadım.

“Sen eve nasıl döneceksin?”

“Eve gitmiyorum. Hatırlarsan, hâlâ kan emiciyi yakalayamadık.”

Titrememin soğukla bir ilgisi yoktu.

Sessizce yol aldık. Soğuk hava beni uyandırdı.

Artık hayatımı Jacob olmadan düşünemiyordum, bunu düşünmemeye çalıştım.

Jacob’ın kardeşim olmasını istediğimi hatırladım ve tek isteğimin ona sahip olmak olduğunu fark ettim. Bu şekilde sarılması beni rahatsız etmiyordu. Sadece hoşuma gidiyordu; sıcak, rahat ve tanıdık. Güvenli. Jacob, güvenli bir limandı benim için.

Ona sahip olabilirdim. Böyle bir gücüm vardı.

Ona her şeyi anlatmalıydım. Biliyordum. Adil olan tek yöntem buydu. Ona her şeyi açıklamalıydım. Zaten kırılmış olduğumu biliyordu, bu onu şaşırtmazdı, ama geri kalanları da bilmeliydi. Ben, kendi kendime de çılgın olduğumu itiraf etmeliydim, kafamda duyduğum sesleri açıklamalıydım. Bir karar vermeden önce her şeyi bilmeliydi.

Bunun gerekliliğini fark ettiğimde, her şeye rağmen beni kabul edeceğini biliyordum. Bir an durup düşünmezdi bile.

Kendimi buna vermeliydim, benliğimden neler kaldıysa, bütün kırılan parçalarımı birlikte kendimi vermeliydim. Ancak bu şekilde adil olabilirdim. Olabilir miydim?

Jacob’ı mutlu etmeye çalışmak yanlış mı olurdu? Hatta ona duyduğum sevgi sadece zayıflıktan duyduğum bir şeyse, hatta kalbim çok uzaklarda Romeo’sunu arıyorsa, çok mu yanlış olurdu?

Jacob kamyonetimi karanlık evin önüne park etti ve motoru durdurdu. Tıpkı diğer zamanlardaki gibi, düşüncelerimi hissedebiliyor gibiydi.

Öteki kolunu da etrafıma doladı ve göğsüne sımsıkı bastırdı. Tekrar bunun çok güzel bir his olduğunu düşündüm. Neredeyse tam bir insan oluyordum.

Harry’yi düşündüğünü biliyordum. Tekrar konuşmaya başladığında sesinde bir özür tonu vardı. “Üzgünüm. Biliyorum, benim hissettiğim gibi hissetmiyorsun, Bella. Yemin ederim bu umurumda değil.”

Nefes alışım hızlandı ve boğazımı acıtmaya başladı.

Edward da, benim içinde bulunduğum şartlar içerisinde mutlu olmamı istemez miydi? Arkadaşça duyguların benim için yeterli olduğunu düşünmez miydi? Sanırım düşünürdü. Arkadaşım Jacob’a küçük bir parça aşk vermeme bir şey demezdi. En nihayetinde aynı aşk değildi.

Jake, yanağını saçlarıma yasladı.

Eğer yüzümü yana çevirseydim, eğer dudaklarımı onun

çıplak omuzlarıma dayasaydım, neler olabileceğini biliyordum. Oldukça kolay olurdu. Bir şey açıklamama gerek kalmazdı.

Ama yapabilir miydim? Acaba olmayan kalbime, değersiz hayatımı kurtarmak için, ihanet edebilir miydim?

Başımı çevirmeyi düşündüğümde midemde kelebekler uçuşuyor gibi oldu.

Ve sonra, sanki bir tehlike içerisindeymişim gibi, Edward'ın kadifemsi sesini duydum.

"Mutlu ol," dedi.

Dondum.

Jacob, gerginleştiğimi hissetti ve kollarını gevşeterek karpıya uzandı.

Bekle, demek istedim. *Bir dakika*. Ama hâlâ orada kilitliydim, Edward'ın kafamdaki yankısını dinliyordum.

Kamyonetin içine serin bir hava doldu.

"Ah!" Jacob'ın nefesi sanki birisi onu yumruklamış gibi kesildi. "Kahretsin!"

Kapıyı hızla çekti ve motoru çalıştırdı. Elleri o kadar çok titriyordu ki, bunu nasıl becerebildiğini anlayamamıştım.

"Sorun ne?"

Motora hızla gaz verdi, motor boğuktu ve kapandı.

"Vampir," diye bağırdı.

Kan beynime sızdı ve başım döndü. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü koklayabiliyorum. Kahretsin!"

Jacob'ın gözleri vahşiydi, karanlık sokağa bakıyordu. Vücudunu saran ürpermenin farkında değildi. "Değişmek mi yoksa onu buradan çıkartmak mı?" diye kendi kendisine fısıldadı.

Kısacık bir an için bana baktı, korku dolu gözlerime ve bembeyaz olmuş yüzüme ve sonra tekrar sokağı taradı. "Evet. Seni buradan çıkartacağım."

Motor çalıştı. Kamyoneti hızla döndürdü. Farlar kaldırı-

mı, siyah ormanın ilk sırasını ve evimin karşısına doğru park etmiş arabayı aydınlattı.

"Dur!" dedim.

Siyah bir arabaydı, bildiğim bir araba. Otomobil bilgim hiç yoktu ama belli arabaları seçebiliyordum. Bu Mercedes S55 AMG'ydı. Beygir gücünü ve koltuklarının rengini biliyordum. Güçlü bir motorun çıkarttığı sesi tanıyabiliyordum. İçindeki pahalı deri kaplamaların kokusunu ve koyu renkli kumaşlarından öğlenin akşam gibi görüldüğünü biliyordum.

Bu Carlisle'in arabasıydı.

"Dur!" diye haykırdım tekrar, bu sefer daha yüksek sesle haykırmıştım. Jacob sokaktan aşağıya doğru hızla gidiyordu.

"Ne?"

"Bu Victoria değil. Dur, dur! Geri dönmek istiyorum."

Frene o kadar hızla bastı ki, az kalsın camdan dışarıya uçacaktım.

"Ne?" tekrar sordu, şaşırıp kalmıştı. Korkuyla bana baktı.

"Bu Carlisle'in arabası. Cullenlar. Biliyorum."

Yüzümden geçen ışıltıyı gördü ve kuvvetle titredi.

"Hey, sakın ol Jake. Her şey yolunda. Tehlike yok, gördün mü? Sakinleş."

"Evet, sakinim," diye soludu, başını direksiyona yasladı ve gözlerini kapattı. O, kurta dönüşmemek için konsantre olurken ben de arka camdan siyah arabaya baktım.

Sadece Carlisle, dedim kendime. Daha fazlasını bekleme. Belki Esmee... *Dur orada*, dedim. Sadece Carlisle. Bu yeterliydi. Umduğumdan daha da fazlasıydı.

"Evinde bir vampir var," dedi Jacob. "Ve sen geri gitmek mi istiyorsun?"

Ona baktım ama gözlerimi Mercedes'ten ayırmak istemiyordum. Sanki başka tarafa bakarsam gidecekmış gibi hissediliyordum.

"Tabii ki," dedim, sorusuna şaşırmıştım. Tabii ki de, geri gitmek istiyordum.

adesi sertleşti ve yüzüne acı bir maske yerleşti. Bunun sonsuza kadar gitmiş olduğunu düşünüyordum. Tam maske yerine gelmeden hemen önce, gözlerimde ihanetin ışıklarını sezdim. Elleri hâlâ titriyordu. Ben den on yaş daha yaşlı gözüküyordu.

Derin bir nefes aldı. "Bunun bir tuzak olmadığına emin misin?" dedi yavaş bir sesle.

"Bu bir tuzak değil. Bu Carlisle. Beni geri götür!"

Geniş omuzları titredi ama gözleri düz ve duygusuzdu. "Hayır."

"Jake, her şey yolunda - "

"Hayır. Kendin git Bella." Sesi bir tokat gibiydi, beni ür-kütmişti. Çenesini sıktı ve sonra gevşetti.

"Bak Bella," dedi aynı sert sesiyle. "Geri gidemem. Sözleşme ya da değil, ama oradaki benim düşmanım."

"Bu öyle değil..."

"Sam'e hemen anlatmam gerek. Bu bazı şeyleri değiştirir. Onların topraklarında yakalanamayız."

"Jake, bu bir savaş değil."

Beni dinlemedi. Kamyoneti boşa aldı, motoru çalışır vaziyette bıraktı ve kapıdan dışarı çıktı.

"Hoşça kal Bella," dedi omzunun üzerinden. "Umarım ölmezsin." Karanlığa doğru koştu, o kadar titriyordu ki onu net olarak göremiyordum. Onu geri çağırma için ağzımı açmadan yok oldu.

Bir anda içimi bir pişmanlık kapladı. Az önce Jacob'a ne yapmıştım öyle?

Ama bu pişmanlık beni uzun süre etkisi altında tutamadı.

Yan koltuğa geçtim ve geri vitese taktım. Benim ellerim de, en az Jake'inkiler kadar titriyordu. Kamyoneti döndürdüm ve eve doğru sürmeye başladım.

Farları söndürdüğümde oldukça karanlıktı. Charlie o kadar aceleyle çıkmıştı ki, verandanın ışıklarını açmayı unut-

muştu. İçimde bir şüphe uyandı. Ev gölgeler içindeydi. Ya bu bir hileyse?

Siyah arabaya tekrar baktım, neredeyse gecenin içinde görünmezdi. Hayır. Arabayı tanıyordum.

Hâlâ ellerim titriyordu, kapının kilidine uzandım. Tam kapının koluna uzanmıştım ki, elimin altında kendi kendine döndü. Kapının açılmasını bekledim. Hol karanlıktı.

Seslenmek istedim ama boğazım oldukça kuruydu. Hızla nefes alıyordum.

İçeriye bir adım attım ve ışığın düğmesini aradım. Etraf kimsiyahıtı, aynı siyah sular gibi...

Aynı siyah suda olduğu gibi, imkansızdı ama üzerinde turuncu bir ateş vardı. Ateş olamayacak bir alev, ama sonra ne...? Parmaklarım duvarda geziniyordu, hâlâ ışığı arıyor, hâlâ titriyordum...

Bir anda, bu öğlen Jacob'ın bana söylediği bir şey kafamın içinde yankılanmaya başladı. *Suya girdi*, demişti. *Kan emiciler o konuda bizden üstün. Bu yüzden eve koştum, seni benden önce yakalamasından korktum.*

Elim düğmeyi ararken dondu, bütün vücudum dondu. Suyun üzerindeki turuncu rengin ne olduğunu anlamıştım.

Victoria'nın saçı, rüzgârda çılgınca esiyordu. Ateş rengindeydi...

Işık açıldı, ama donup kalmış elim düğmeyi bulamamıştı.

Işığa gözüm alışsın, diye birkaç kere göz kırptım ve birinin orada olduğunu gördüm, beni bekliyordu.